

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

ספרים

אוצר המשכן

מאת הרב מנחם מקובר
בהוצאת 'דני ספרים'

ספר מרהיב, בפורמט אלבומי מהודר, המציג את מבנה המשכן וכליו, בעזרת הדמיית-מחשב תלת-ממדית, ובשילוב הסברים קצרים ובהירים. יש בספר גם לקט מדרשים וביאורים על-פי פנימיות התורה. 212 עמודים. טל': 08-6812225.

קודש וחול

בעריכת נתנאל אלישיב
בהוצאת בניין התורה

ספר לזכרו של אל"מ דרור ויינברג הי"ד, שנהרג בחברון. לצד דברים לזכרו מובאים דיונים מקיפים בטיב היחסים שבין הקודש והחול ובאופייה של הגאולה. 346 עמ'. טל' 02-9944141.

מפי כהן גדול

מאת יעקב-מאיר שטראוס
בהוצאת המחבר

ספר שלישי בסדרה **בחצרות בית ה'**. מתאר את הוויי החיים בזמן בית-המקדש, עם דגש על עבודת הכהן הגדול ביום-הכיפורים. מנוקד ומתאים גם לילדים. 315 עמ'. טל' 03-6748058.

שמועות וסיפורים לילדים

מאת פרדי ברוד
בהוצאת המחברת

מבחר סיפורים שסיפר סבה של המחברת, החסיד ר' רפאל-נחמן כהן, שחיבר את הספרים **שמועות וסיפורים**. הסיפורים נערכו במיוחד לילדים, והם מוגשים בניקוד מלא ומלווים ציורים שובי-לב. טל' 1-700-704120.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
5:37	6:13	6:08	5:38
6:37	7:14	7:01	6:33

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915
טל' 03-9607588 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

כשהזוטות משתלטות על סדר-היום

העיסוק המוגזם בזוטות והעדר דיון רציני בדברים החשובים גורמים שה'ספינים' יהיו תחליף לקבלת החלטות רציניות. באווירה ציבורית כזאת אין מטים אוזן לדברי טעם ולאזהרות הגיוניות

אחרי מחבל מתאבד שחדר לתוך גוש דן. היה להם מידע ברור ומדוייק, שאפשר לתפוס את המחבל ולאחר את מקום הטמנת המטען. למחרת חוסל בג'נין המשלח של אותו מחבל, ושבוע לאחר מכן חוסל מפקד הג'יהאד האסלאמי בג'נין. באותם הימים ביצע צה"ל פעולה רחבה של חיסול קיני טרור בלב שכם. הפעילויות הללו מעידות על מודיעין מעולה, בזמן-אמת, ועל יכולת לפגוע במדוייק במוקדי הטרור.

ואילו ברצועת עזה מוחזק חייל ישראלי חטוף זה שמונה חודשים וחצי, ואין לנו שום מידע על מקום הימצאו ועל מצבו. קל-יחומר שאין בידנו היכולת לשחררו בפעולה צבאית. ברגע שנסוגנו מרצועת עזה, איבדנו את העיניים ואת חופש הפעולה, ואנו רואים רק את קצה הקרחון של מפלצת הטרור הצומחת שם. מישהו מדבר על זה, או שאולי מנסים לטאטא את הבעיה אל מתחת לשטיח, שמא יתחילו לשאול שאלות על עצם ההיגיון והתבונה באותה 'התנתקות' מהוללת?

למה להשפיל?

ומה באשר למחדל הזועק לשמים של הטיפול הכושל במגורשי חבל עזה? דווקא מי שחשבו כי היה נכון להרוס את בתיהם של כעשרת אלפים יהודים ולהחרیب עשרים ושניים יישובים פורחים - היו צריכים להיות הראשונים לדאוג ליישוב מחדש של המגורשים. אבל שנה וחצי אחרי הגירוש הנורא מצויים רוב המגורשים בקרוונים ארעיים, בתנאי מעברה ממש, מושפלים עד עפר. האם התנהגות בלתי-אנושית זו אינה אמורה לזעזע את אמות-הסיפים, לפחות כמו התנצחות מילולית בין שני עסקני מפלגה?

העיסוק המוגזם בזוטות והעדר דיון רציני בדברים החשובים גורמים שה'ספינים' יהיו תחליף לקבלת החלטות רציניות. באווירה ציבורית כזאת אין מטים אוזן לדברי טעם ולאזהרות הגיוניות. הצהוב מחליף את החשוב, והסנסציות באות במקום הדברים הרציניים. ועד מתי?

אחת הדרכים לבחון את טיב תהליך קבלת החלטות במערכת היא לבדוק כמה זמן ואנרגייה משקיעים בדברים הקטנים לעומת ההשקעה בהחלטות הגדולות והחשובות באמת. במערכת משובשת מתקיימים דיונים מעמיקים וארוכים על עניינים שוליים, ואילו החלטות כבדות-משקל עוברות במהירות וללא דיון רציני. על הוצאה של אלף שקלים ישבו שבעה נקיים, אבל מיליונים יבזבזו בהחלטה של רגע אחד.

אם סדר-היום התקשורתי אמור לבטא את הדיון הציבורי, אנו חיים במערכת משובשת לחלוטין. אנו מתגלגלים מפרשייה לפרשייה, משערורייה לשערורייה, ממחדל למחדל, אבל הדברים הללו, חשובים ככל שיהיו, עדיין אינם הרי-גורל לקיומנו. עם כל הכבוד לנחיצות לברר בדיוק את טיב התארים האקדמיים של חברת-כנסת מסויימת, ומה בדיוק אמר פוליטיקאי אחד על חברו - אין אלה הדברים החשובים באמת. לעומת זה, סוגיות רציניות וגורליות כמעט אינן זוכות להתעניינות ציבורית.

אבדו העיניים

כאשר אזור הצפון הותקף באלפי טילים, בקיץ האחרון, נשמעה פתאום זעקה - איך הניחה המדינה לחזבאללה לבנות תשתית כזאת של טילים המאיימים על כל הצפון. רבים תבעו שוועדות החקירה יבדקו גם את המחדל הזה, שנמשך שש שנים, מאז הנסיגה מלבנון. אבל בעצם הימים האלה נבנית ברצועת עזה תשתית מאיימת לא-פחות. מישהו מדבר על זה?

אכן, מפעם לפעם מתפרסמים דיווחים על היקף זרימת הנשק לרצועת עזה. ראשי המודיעין מתריעים כי המנהרות, ששימשו בעבר להברחת נשק, נהפכו לאוטוסטרדות, שדרךן מוכנסות כמויות אדירות של נשק וטילים לרצועה. אנו רואים כותרת פה וידיעה קטנה שם, אבל לכלל דיון ציבורי רציני אין הדבר גמיע. וכך נמצא את עצמנו מופתעים יום אחד, כאשר הטילים הללו ישוגרו לעבר ערי הדרום כולו.

לפני שבועיים נערך מרדף של כוחות הביטחון

מה עושים כשהשכינה עוברת

ראייה כללית שה"שכינה עוברת", ועשה זאת במהירות עצומה - "וימהר משה".

ההתגלות לעתיד

רש"י אף מדייק ואומר ש"שכינה עוברת". המושג שכינה מבטא קדושה אלוקית מוגבלת, ששוכנת ומתלבשת בתוך העולמות. אותה קדושה אלוקית החלה לעבור ואותה ראה משה, כי היא זו המתלבשת בעולמות.

זה הפלא הגדול של זמן הגאולה, שאז יתגלה הקב"ה לעין-כול. לא רק הדרגה שנקרא 'שכינה', הקדושה המוגבלת שמצטמצמת לפי ערכם של עולמות, תתגלה לעינינו, אלא אורו האינסופי של הקב"ה, דרגת קדושה שאינה מתגלה כלל בעולמות, אפילו אותה נראה בימות המשיח. ואילו בזמן תחיית המתים נזכה לגילוי האלוהי הנעלה ביותר: הקב"ה בכבודו ובעצמו ממש, מהותו ועצמותו יתברך, יתגלה לעם ישראל.

(לקוטי שיחות כרך יא, עמ' 153.
אגרות יקודש כרך ב, עמ' עא)

אותנו התורה, ש"שכינה עוברת" עוד קודם הדיבור, אלא מיד כשראה את השכינה עוברת - מיד השתחוה לה'.

עניין זה חריג ביותר, שכן בדרך-כלל ההשתחויה באה לאות תודה על הדברים שאמר הקב"ה. כאן מדובר במצב אחר: "שכינה עוברת". הקב"ה מילא את בקשתו של משה "הראנינא את כבודך", וברור שכאשר רואים את המלך יש להשתחוות לפניו מיד.

למה מיהר משה

אך כאן מתעוררת שאלה אחרת: איך בכלל היה משה יכול לראות את ה', והרי "לא יראני האדם וחי"?! התשובה לכך טמונה בלשון המדויקת של התורה, כאשר הקב"ה אומר למשה ש"יסייך עליו **בעבור** כבודי". אי-היכולת לראות את ה' היא בשעה שהקב"ה **עובר** על פניו, אך משה השתחוה מיד "כשראה שכינה עוברת".

ההשתחויה של משה רבנו לא באה לאחר שכבר ראה את פניו של הקב"ה, שכן דבר זה אינו אפשרי לבן-אדם. הוא השתחוה מיד כשראה

אחר ש"שכינה עוברת" רבנו ביקש מהקב"ה "הראנינא את כבודך" - השיבו ה' כי ישים אותו ב"נקרת הצור", וכאשר יעבור ה' על פניו, יסוך עליו עד אחר עוברו, ואז יוכל משה לראות את כבוד ה' - "וראת את אחוריי, ופניי לא ייראו". בהמשך מספרת התורה, שכשעבר ה' על פניו, קרא את י"ג מידות הרחמים, ואז נאמר: "וימהר משה, וייקוד ארצה וישתחו".

נשאלת השאלה: הרי מובן מאליה ש"שכינה עוברת" על כל מעשיו בזירות. ברור אפוא, שלנוכח התגלות מופלאה כזאת בוודאי הזדרז והשתחוה במהירות. לשם מה התורה צריכה לכתוב בפירוש "וימהר משה"? מה פשר ההדגשה על המהירות ש"מיהר להשתחוות על הבשורות הטובות"?

משתחוים מיד

על השאלה הזאת עונה רש"י בפירושו לפסוק "וימהר משה". מפרש רש"י: "כשראה משה שכינה עוברת ושמע קול הקריאה - מיד וישתחו". בכך מבהיר רש"י, שאותה השתחויה לא באה לאחר הדיבור של ה', אלא במילה "וימהר" מלמדת

מן המעיין מקדש בלב | מאת הרב אליעזר ברוד

המקדש הפנימי

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח). "בתוכי" לא נאמר אלא "בתוכם", בתוך כל אחד ואחד מישראל.

(של"ה)

קיים תמיד

בליבו של כל אחד ואחד מישראל מצוי 'מקדש' רוחני - נקודת היהדות שבו. נקודה זו קיימת בשלמותה תמיד, בכל מעמד ומצב שיהודי נמצא בו. חובתנו לעורר נקודה זו ולגלותה, עד שמהניצוץ תצא שלהבת גדולה.

(ספר השיחות תש"ג)

נשאר בקדושתו

כשם שמקום המקדש נשאר בקדושתו גם בזמן הגלות, וכל החורבן היה רק בבית, כך במקדש הפרטי שבכל אחד ואחד מישראל - השממה הרוחנית שיש לעיתים בישראל היא רק ב'בניין' של המקדש הפרטי, אבל היסוד נשאר בקדושתו לעולם.

(היום יום)

קדושה לבית

חובת כל אדם מישראל להכניס את הקדושה

לביתו הפרטי, שחיי הפרטיים, וההווי והאוויר של הבית, יהיו רויים ומלאים קדושה. כך האדם עושה משכן בביתו הפרטי.

(רבי מנחם-מנדל מאמשינוב)

היכן הקב"ה

שאלו את רבי מנחם-מנדל מקוצק היכן שוכן הקב"ה. וענה: בכל מקום שמכניסים אותו. זהו שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - אם פנימיותו של האדם רצופה אהבת ה' ויראתו, אזי הקב"ה שוכן בתוכו.

(עיטורי תורה)

כלים ויריעות

כשם שהשראת השכינה במשכן הייתה על-ידי כלי המשכן והיריעות, כך השראת השכינה ב'משכן' הפרטי שבכל אחד ואחד מישראל היא על ידי שני הדברים: כלים - לימוד התורה, ו'יריעות' - קיום המצוות.

(תורה אור)

היכן ה'

זו הסיבה שישראל נקראים בנביא (ירמיה ז, ד)

אמרת השבוע

אוהבי אמונה

החסיד הטברייני ר' יואל ברוכזון סיפר כי כשהיה אברך צעיר והתוודע למשפחת חותנו, הצדיק רבי נח מלכוניץ' וחבריו, התפלא לאי-אחת לשמוע כי בהתוודעויות החסידיות מאחלים החסידים לעצמם: "יעזור ה' וייטע בנו אמונה טהורה".

ר' יואל תהה על כך בליבו: "לאן נקלעתי, לסביבת יהודים שיש להם בעיות באמונה?!" לא ארכו הימים והוא הבין כי החסידים הם מאמינים בלב ונפש, והאמונה ממלאה את כל הווייתם, אך כשם ש"אוהב כסף לא ישבע כסף", כך אוהבי האמונה לעולם לא ישבעו מדרגת האמונה שהגיעו אליה, והם שואפים תמיד לדרגה גבוהה יותר.

(ספר המאמרים תרצ"ו)

ישועה באמצע הדרך

הצדיק רבי אלימלך מליז'נסק (שיום פטירתו יחול בכ"א באדר) נהג להתבודד בארבעים ימים שבהם עלה משה רבנו למרום, היינו מראש-חודש אלול ועד יום הכיפורים.

באותם ימים ישב סגור ומסוגר בחדרו, שקוע בעבודתו הקדושה. איש לא הורשה אז להפריעו, אלא במקרים דחופים במיוחד. דבר זה היה ידוע בקרב החסידים, שמלכתחילה שמרו את שאלותיהם ובעיותיהם לזמנים אחרים בשנה.

שנה אחת אירע מקרה חמור באחת הערים הרחוקות מליז'נסק: נער יהודי, בן עשירים, החל להתנהג בדרך מזוהר. יום אחד החל להשמיע קולות שונים ומשונים ולעשות מעשים מוזרים.

הוריו ההמומים והמבוששים לא נזקקו לאבחון רפואי מלומד כדי להבין שדעתו של בנם יקירם נשתבשה עליו. הם הזעיקו אליו את טובי הרופאים מכל הסביבה, בניסיון להשיב לבנם את שפיות דעתו. הם לא חסכו במאמץ ובכסף, בחיפושם אחר מזור לבנם האהוב. ההורים האומללים אף נאלצו לשכור שומר מיוחד לבנם, כדי שלא יפגע בסביבתו או בעצמו.

הגיע לאוזנם שמעו של הצדיק היושב בליז'נסק, שתפילותיו וברכותיו מחוללות נפלאות. אף-על-פי שהדרך לליז'נסק הייתה ארוכה, נטל עמו האב את בנו ויחדיו יצאו בדרכם אל הצדיק, כדי שיאצול ברכה ויעתיר תפילה להחלמת הנער.

בהגיעם סמוך לליז'נסק הבחין לפתע הנער בהלך עני לבוש קרעים, הצועד בשולי הדרך. פנה הבן אל אביו ואמר: "אבא, בבקשה ממך, תן לעני זה נדבה". האב, שכבר זמן רב לא שמע מפי בנו משפט שפוי, הופתע למשמע דבריו הנכוחים, שנאמרו ברוגע. כטוב ליבו עליו הוציא מכיסו 'טולר' שלם (מטבע כסף). קרא לעני והעניקו לו בסבר פנים יפות.

"לאן מועדות פניכם, יהודים נדיבים?!", שאל העני.

"לליז'נסק נוסעים אנו, כדי לבקש את ברכת הצדיק לרפואת בני היקר שנוסע לצידו", השיב האב בקול עצוב.

"האוננים הוא זקוק לרפואה? הלווא

הוא נראה בריא לגמרי בגופו ובנפשו! חבל על זמנכם, פנו ושובו לעירכם ואל תטרחו לשווא!", שאל וגם ענה ההלך, בלא שנתבקש להשיא עצות. למרות הפתעתו הגדולה של האב

מהתנהגותו השפוייה של בנו – לא התעלם האב מדברי ההלך, והשיב לו בנועם: "אמת ויציב, אף לי הוא נראה כעת בריא לגמרי, ואולם לאחור שעשינו את כל הדרך הארוכה ואנו כבר בשערי ליז'נסק, לא יעלה על

חסידות | מאת מנחם ברוד

מקומה של ההבנה

ה הדרך הנכונה לקיים את התורה והמצוות, האם צריך להשתדל להבינו בשכל ובהיגיון, או העיקר הוא לקיימן מתוך קבלת-עול מוחלטת?

בסוגיה זו דן הרמב"ם ב'שמונה פרקים' שלו (פרק ו). הוא מביא בתחילה את הפסוק: "נפש רשע איוותה רע" (משלי כא, י), ומסביר, שכאשר יש בליבו של אדם תשוקה ותאוה לדבר עברה, אף-על-פי שלא עולה על דעתו לעשותה בפועל – הוא רשע. בהמשך מביא הרמב"ם מאמר חז"ל הסותר לכאורה את הפסוק הנ"ל. רבי שמעון בן גמליאל אומר: "לא יאמר אדם אי אפשר לאכול בשר בחלב, אי אפשר ללבוש שעטנז, אי אפשר לבוא על הערווה; אלא אפשר, ומה אעשה שאבי שבשמים גזר עליי". כלומר, לדעת רשב"ג, השלמות של עבודת ה' היא דווקא כאשר האדם מתאוה לדבר עברה, וכופה את רצון ה' על רצונו האישי.

לקיים מתוך הבנה

מסביר הרמב"ם, שלאמיתו של דבר אין סתירה בין הדברים. הפסוק במשלי מתכוון למצוות השכליות, כמו איסורי גנבה, גזל, רצח וכדומה. על דברים כאלה אם האדם יאמר 'אפשי' – הרי בנפשו הוא פושע. אולם כשמדובר במצוות העל-שכליות, שאין להסבירן הסבר הגיוני – מצוות אלה צריך האדם לקיים אך ורק מפני שכך ציווה הקב"ה, ולא בגלל שכלו והבנתו. עליו לומר: "אפשי, ומה אעשה שאבי שבשמים גזר עליי".

כשלומדים דברים אלה בשטחיות עולה, שאת המצוות השכליות (כיבוד אב ואם, הימנעות מגזל, גנבה ורציחה וכדומה) צריך האדם לקיים מפני שההיגיון האנושי מחייב את קיומן. ולכאורה, הרי ידוע שהיסוד לקיום כל המצוות, גם השכליות, צריך להיות הציווי האלוקי ולא ההבנה האנושית. למה אפוא לא יוכל אדם לומר 'אפשי' גם במצוות השכליות?!

מסבירה תורת החסידות, שמשמעות דברי הרמב"ם עמוקה יותר. ודאי שכל מצווה, גם מצווה שכלית, צריך לקיים אך ורק בגלל ציווי ה'. הרמב"ם אינו מדבר על המניע לקיום המצוות הללו, אלא על מהות הציווי. במצווה שכלית, חלק מהמצווה הוא שהאדם יזדהה עמה בתוך נפשו, עד שלא תהיה לו כל תאוה ומשיכה לחטא.

שני סוגים במצוות

במילים אחרות: בכל מצווה יש הצד המעשי שלה וגם הצד הנפשי – התחושה שצריכה להיות בנפש האדם. במצווה על-שכלית, רצון ה' הוא שהתחושה בשעת קיומה תהיה התבטלות וקבלת-עול מוחלטת. אולם במצוות השכליות לא דיי בעצם הקיום המעשי, אלא יש צורך שהאדם יזדהה עמה בתוך נפשו, עד שהוא עצמו, מבחינת אישיותו-הוא, ירגיש שכיבוד אב ואם הוא הכרחי וטבעי, וגנבה וגזל הם דבר שלילי ומושחת.

בעבודת ה' שני צירים מרכזיים: מצד אחד יש בה התבטלות מוחלטת לקב"ה, מתוך כפיית מרותו של הקב"ה על האישיות הפרטית; ומצד שני צריכה עבודת ה' לזכך ולעדר את אישיותו של האדם ולשנות את כוחות נפשו. לכן נתן לנו הקב"ה שני סוגים של מצוות: מצוות שכליות ומצוות על-שכליות. המצוות השכליות נועדו לזכך ולעדר את כוחות נפשו של האדם, כל מצווה על-פי אופייה ותוכנה; ואילו המצוות העל-שכליות נועדו לטעת בנפש האדם את ההתבטלות המוחלטת לרצון ה'.

צריך אפוא שהאדם יזדהה עם התורה והמצוות בתוך נפשו ולא יקיימן מתוך קבלת-עול בלבד. אין סתירה בין השניים. שתי הגישות הללו שלובות זו בזו, ושתיהן צריכות לבוא לידי ביטוי בקיום התורה ומצוותיה. פרשת פרה מדגישה את היסוד העל-שכלי ואת חשיבותה של קבלת העול בעבודת ה', אך בה-במידה יש צורך שהתורה והמצוות יחדו גם לתוך אישיותו והכרתו של האדם.

הדעת כי נשוב לאחור ולא נחזה בפניו הקדושות של הצדיק?!

"ובכן", נענה ההלך ואמר, "רשאים אתם, כמובן, לעשות כרצונכם, ואולם דעו לכם כי בימים האלה נוהג הצדיק רבי אלימלך להתבודד עם עצמו ועם קונו. הכול נזהרים מלהפריעו בימים האלה, וגם אתם, אל-לכם לעכבו ולהטרידו יתר על המידה. בבואכם אליו, קצרו בדבריכם וצאו מיד ..."

משתאה לנוכח דברי ההלך העני, שפרש לפתע את חסותו על הצדיק, הנהן האב בראשו ונפרד ממנו לשלום.

בהגיעם לליז'נסק פנה האב העשיר עם בנו לאכסניה בעיר. שם ישב והעלה בקצרה על הכתב את מצוקתו ואת שם בנו, בצרפו דמי 'פדיון-נפש' בסך עצום – שנים-עשר זהובים!

בשיחותיו הקצרות עם החסידים שפגש בינתיים, התברר לו כי צדק ההלך בדבריו, וכי רק בעניינים דחופים ביותר מטרידים את הרבי בימים האלה.

בגשתו אל גבאי הרבי, שניצב על סף חדרו, הקדים האב וסיפר לו על הצרה הגדולה שניחתה על ראשו ועל משפחתו כולה, צרה המתאימה בהחלט להגדרה 'מקרה דחוף'. הוא גם נקב בשם העיר הרחוקה שממנה הגיע, עם הבן הנזכר. מבקש הוא אפוא כי פניו לא יושבו ריקם כדי שלא יהיו טרחתו הרבה וטלטולי הדרך הקשים – לחינם. באותה נשימה גם הבטיח כי לא ישהה בחדרו של הרבי יותר מדקה-דקתיים.

ביקש ממנו הגבאי להמתין קמעה, ונכנס פנימה אל הקודש כדי לקבל את הסכמת הצדיק לבקשה המיוחדת. לאושרו הרב של האב, ניאות הצדיק לקבלו עם בנו.

בכניסתם הושיט האב לרבי את הפתקה שהכין והניח על השולחן את שנים-עשר זהובים. הביט הרבי באב ובבנו. לאחר מכן שלח מבט חטוף בזהובים שעל השולחן וגנח גניחה עמוקה. "עולם משונה...", אמר, "לאליהו הנביא נותנים 'טולר' אחד ואילו לאלימלך – שנים-עשר זהובים... אוי לאותה בושה ואוי לאותה כלימה".

בעוד האב מתקשה לעכל את הידיעה שנחתה עליו, כי ההלך העני שפגשו בדרך, וש'אבחן' את הנער כבריא לגמרי, לא היה אלא אליהו הנביא – הושיטה לעברו ידו של הצדיק לאות פרידה. בירכם רבי אלימלך ושב מיד להתבודדותו ולעבודתו הקדושה.

(על-פי ספרו החדש של הרב מרדכי גרליץ – 'צנתרות הזהב', א)

בציפיה לגאולה "תשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצווה זו עד שחרב הבית בשנייה. ראשונה עשה משה רבנו, שנייה עשה עזרא, ושבע מעזרא עד חורבן הבית. והעשירית יעשה המלך המשיח, מהרה יגלה" (רמב"ם הלכות פרה אדומה פרק ג הלכה ד)

ה'בצלאל' של ארונות-הקודש

שבבניין הפנטגון האמריקני שוכן כבוד ארון-קודש מעשה-ידי. לפני כשבוע שב מהתקנת ארון-קודש חדש ומפואר, המשלב עץ-אלון עם זכוכית סגונית, בבית-חב"ד בס' דייגו שבקליפורניה.

על הפיגום עד 'כל נדרי'

על כותל משרדו שבנגרייה מתנוסס תצלום של ארון-קודש שבנה לבית-הכנסת 'דושינסקי' בירושלים. הוא קובע בלטה כי זה "ארון-הקודש המפואר ביותר הקיים בעולם כולו". על תכנונו ובנייתו עמל כחצי שנה. התקנתו נעשתה בשלבים והסתיימה, בזמנה, בערב יום-הכיפורים. "ירדתי מהפיגום כשהאנשים כבר התחילו להגיע ל'כל נדרי'".

מי שהשפיע מאוד על חייו ועל תהליך היצירה שלו, הוא האדמו"ר הקודם מגור, בעל ה'פני מנחם'. מאחורי אמירה זו מסתתר סיפור חביב ומרגש.

מתנה לאדמו"ר

"אקדים ואציין כי בגור מעולם לא היו 'סטנדרים' לאדמו"רים", מספר ר' שמחה. "בשבת הראשונה של ה'פני מנחם' כאדמו"ר עקבתי אחרי תנועותיו, והבנתני כי בהגיעו לתפילת שמונה-עשרה הוא מחזיק בידיו את הסינדרו. החלטתי להכין לו 'סטנדר', כדי להקל עליו. הכנתי את הסטנדר והבאתיו עמי לתפילת מנחה בבית-המדרש. הגנבת אותו פנימה בחשאי והמתנתי לכניסת הרבי. ברגע שהגיע למקומו ניגשתי והנחתי לפניו את

ר שמחה פאלוך רוכן בריכוז על לוח עץ מהגוני ארוך. ידו האחת אוחזת פטיש ובידו השנייה איזמל-נגרים. הוא מכה בפטיש מכות מדויקות על האיזמל, ומתיז מן העץ שבבים קטנים. הלוח החלק מתעטר אט-אט בזר של עלים יפהפים. בעוד זמן-מה יהיה הלוח המגולף חלק מארון-קודש מפואר, שעתיד להתנשא לגובה של כשמונה מטרים ולהיקבע בכותל המזרח של אחת הישיבות הגדולות בארץ.

ר' שמחה (53), תושב בני-ברק וחסיד גור, הוא נגרי-אמן. מאחוריו כשלושים שנות עבודת נגרות, שמחציתן האחרונה מוקדשת אך ורק לייצור כלי קודש אמנותיים, כגון ארונות-קודש, עמודי-תפילה, בימות-קריאה ו'כיסאות של אליהו הנביא'.

אמנות בעץ

אי-אפשר שלא להתפעל מעבודותיו המרהיבות. כשהוא מגולף בעץ, הגולם כמו קם לתחייה. בוליעץ חלקים וערומים עוטים לפתע מחלצות עם אשכולות גפנים, פרחים ועלים משתרגים, כתרים, לוחות-הברית, מגיני-דוד, סמלי שנים-עשר השבטים ועוד. אפילו וילונות מכווצים הוא מגולף בדיוקנות רבה כל-כך, עד שמרחק-מה אפשר לחשוב שזה בד ולא עץ.

יצירותיו של ר' שמחה מפארות בתי-כנסת בעולם כולו. בין השאר, את בית-המדרש של חסידי סאטמר במונסי, את בית-הכנסת של חסידי קרלין בקריית-ספר, ואת בית-מדרשו של האדמו"ר מרחמסטריווקה בירושלים. אפילו בבית-הכנסת

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מיחם של שבת

שאלה: האם יכולה להיות בעיה הלכתית בצריכת מים חמים מהמיחם בשבת?

תשובה: בבית פרטי אין בעיה - מעמידים לפני שבת דוד מים חמים על פלטה-השבת או מיחם חשמלי המכוון למצב שבת, וממנו לוקחים מים לשתיה. במוסדות-ציבור, כגון בתי-מלון ומרכזים רפואיים, זקוקים לכמות גדולה של מים חמים, שקשה מאוד להכינה מלפני השבת. על-כן משתמשים במתקני חימום אוטומטיים, המחברים לרשת המים העירונית, ובאמצעות טרמוסטט ופיקוד חשמלי נכנסים אליהם מים קרים אחרי צריכת המים החמים. שימוש זה כרוך באיסורי-תורה, כמו 'מבשל' ו'מבעיר', כי חימום המים הנכנסים נעשה על-ידי פעולת האדם, שפתח את הבר.

כיום מצויים במוסדות רבים מחמיי-שבת שיוצרו באישור המכונים העוסקים בטכנולוגיה והלכה. במחמים

ר' שמחה בעבודתו. "אתה אמן בנשמתך"

ה'סטנדר'. הוא הניח עליו את סידורו ובכך נקבע חידוש בגור. לו הקדמתי להניחו בכמה שניות, הוא היה מסולק מיד על-ידי הגבאים. בחזרת הש"ץ הניח הרבי את ידו על ה'סטנדר' ונתן בי מבט חודר. היה ברור שהרבי מבקש להודות לי.

"כמה ימים לאחר מכן נכנסתי אל הרבי. בטרם פציתי את פי שאל: 'כמה מגיע לך על ה'סטנדר'?' 'אני מבקש ברכה', ענית. ואז אמר לי בערך כך: 'אתה אמן בנשמתך. קח אדם נאמן שינהל את ענייני הכספים בנגרייה, והקדש עצמך ליצירה עצמה'. הוא איחל לי הצלחה. שעיתי לעצתו, וברוך השם גם הצלחה אני רואה".

גיליונות

שיחת השבוע

בעברית וברוסית
מופצים בכל רחבי ארה"ב
להזמנות ולפרסום אנא פנו:

917-892-4908

sh-usa@chabad.org.il

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.
גם כיום ניתן לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis
Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444
www.ohelchabad.org

למבצעים ייחודיים
בקרוב באתר בעברית
www.sky2000.com
SKY2000
הנהלה חבדי"ת
התמחות במיסות ישראל
הבאת לפסח
\$899 Plus Tax
ניו יורק-ישראל
212.599.3333
60 E. 42 St. #712, NY, NY 10165

Levi Hartman
לוי הרטמן
Office: 718-871-8282 x128
Cell: 646-335-8818
Fax: 718-633-0499
www.levifunding.com
3910 14th Ave. Brooklyn NY 11218
דובר עברית

סופר סת"ם
HaSofer
RABBI MOSHE KLEIN
משה הלוי קליין
321 Kingston Avenue
718-221-2222
www.esofer.com
A HaSofer Company